

Een wandeling met Marius Touwen,

directeur-eigenaar Tinguely Holding (w.o. Maetis, Ardyn)

“Ik haat wandelen, kunnen we niet fietsen?”, reageert Marius Touwen, directeur van arbo-dienstverlener Tinguely Holding ‘enthousiast’ op onze uitnodiging. Omdat deze rubriek niet ‘de fietstocht’ heet, bedenkt kunstliefhebber Touwen een verrassend compromis. En zo wandelen we op een nazomerse middag door het tijdelijk heropende Stedelijk Museum in Amsterdam.

Je wilde uiteindelijk wel wandelen, maar dan in het Stedelijk Museum. Waarom hier? Terwijl we de trap in het nieuwe Stedelijk beklimmen: “Ik ben een kunstliefhebber. Die passie is ontstaan op mijn elfde, hier in deze zaal in het Stedelijk. Hier hing ‘Who is afraid of red, yellow and blue’ van Barnett Newman. Ik vond het zo mooi dat ik vanaf dat moment kunst in meerdere opzichten in mijn leven heb verweven.”

We lopen als het ware in een kunstwerk genaamd “Verleden, heden, toekomst” van Barbara Kruger: rondom in zwart wit opgeschreven zinnen, gedichten bijna... Een mooi vertrekpunt om eerst op het verleden van Marius Touwen terug te blikken. Wat wilde hij worden toen hij een jaar of achttien was? “Ik had géén idee. Had ook te

maken met het feit dat ik als kind vaak ziek was. Ik was vooral bezig om over mijn onzekerheden heen te komen, mezelf geaccepteerd te krijgen in de klas waar iedereen jonger en fitter was. We woonden in Friesland. Ik stopte met het gymnasium en mijn moeder schreef me in voor middelbaar beroepsonderwijs in Zwolle, waar ik ook meteen op kamers ging.”

Zijn loopbaan startte hij in het onderwijs waar hij bijna vijftien jaar leraar tekenen, handvaardigheid en kunstgeschiedenis was. Vervolgens werd hij gevraagd voor het organiseren van cursussen standbouwen aan langdurig werklozen. Dit liep zo goed dat hij plotseling ondernemer was. En nu is hij de eigenaar van een netwerk van bedrijven op het gebied van arbodienstverlening, re-integratie en interventies en geeft hij leiding aan circa duizend medewerkers.

Leiding

Lachend: “Nou ja, leiding, leiding... ik geloof niet dat ik echt een leidinggevende ben. Ik ben ook heel slecht in controleren. Maar ik heb wel snel door als er iets niet klopt.” Hij is bepaald geen standaard directievoorzitter. Wat vinden zijn medewerkers van hem? “Ze vinden me ongetwijfeld een zonderling. Ik heb geen grote kamer op de bovenste verdieping, ik zit dicht bij de kantine, samen met mijn secretaresse Marga op een kamer. En doorgaans draag ik geen pak, maar ja, nu voor de foto hè...”

We lopen een zaal in waar ‘Birkenwald’ van kunstenaar Martin Kippenberger is gerealiseerd: een compleet bos van berkenstammen met daarin enorme pillen om ‘de reis te veraangename(n)’. Stel dat al deze boomstammen zijn verschillende bv’s zijn, welke spreekt hem het meest aan? Zonder aarzeling: “Momenteel is mijn kindje wel het concept ‘Zorg van de zaak’, waarmee snel toegang wordt geboden tot zorg voor werknemers. Zorg van de zaak, al dan niet in combinatie met een verzuimverzekering, grijpt heel snel en zorgzaam in zodra er uitval dreigt of is bij medewerkers. Ik geloof er in dat als een werkgever zorgt voor zijn werknemers die werknemers ook zorgen voor de zaak. Managen niet vanuit controle maar vanuit vertrouwen en zorg voor elkaar.”

MARIUS TOUWEN

Marius Touwen (1950) koos na een middelbareberoepsopleiding voor het beroepsonderwijs en was docent tekenen, handvaardigheid en etaleren. Via het organiseren van cursussen aan langdurig werklozen groeit hij in het ondernemerschap en richt hij in 1990 het Breuer Instituut op. Samen met zijn toenmalige compagnon koopt hij bedrijven op die gericht zijn op re-integratie en arbodienstverlening, waaronder arbodienstverlener Maetis. Inmiddels is hij directeur van Tinguely Holding, een netwerk van gespecialiseerde bedrijven op het gebied van re-integratie, arbodienstverlening en interventie. Touwen heeft een relatie en twee kinderen uit een eerder huwelijk. Hij woont in Amsterdam.

De Wandeling is een rubriek waarin Monique de Vos in de buitenlucht een verfrissende ontmoeting heeft met smaakmakers uit de financiële dienstverlening, om zo meer te weten te komen over 'de vent achter de tent'. Monique de Vos is directeur van Chasse Executive Search in Den Haag.

Doorzetter

Zijn organisatie werkt veel samen met verzekeraars. Hoe kijkt hij tegen de financiële wereld aan? "Ik werk met veel verzekeraars goed samen. Wel vind ik dat veel verzekeraars erg behoudend zijn. Dat past natuurlijk ook in hun profiel: een verzekeraar is van nature risicomijdend, dus nieuwe concepten zijn lastig voor het voetlicht te krijgen. Maar ik ben een volhouder."

Hij is nu zestig jaar. Denkt hij al aan stoppen? "Ik heb nog nooit iets gepland in mijn leven. Ik stop ermee als ik er geen plezier meer uit haal. Wanneer dat is? Misschien over een jaar, misschien over tien jaar, ik heb geen idee. Voorlopig vind ik het heerlijk en kan ik mijn creativiteit volop kwijt met het bedenken van nieuwe concepten, allemaal gerelateerd aan zorgzaamheid, zorg voor elkaar. Maar ook haal ik veel plezier uit mooie gesprekken met partners, medewerkers."

Verweven

Terwijl hij zijn verbazing, zelfs verontwaardiging uit over de vele lege zalen waar we doorheen worden geleid: "Belachelijk, ze hebben zo'n mooie collectie, en wij worden genept met een reeks lege zalen!" Hij houdt niet van leegte. Hoe ziet zijn leven eruit als hij niet werkt? "Eigenlijk hetzelfde als wanneer ik werk: ik kan ook op zaterdag met een mogelijke samenwerkingspartner praten, en ook doordeweeks door een galerie lopen." Hij woont in Amsterdam op zijn zeewaardig jacht. "Ik heb daar alles aan boord. Een complete keu-

ken, maar als het moet kan ik ook naar Engeland zeilen en dan keurig in mijn pak van boord komen. En met kerst kan ik een 9-gangen diner op tafel toveren. Behalve toen het eens hard stormde met kerst en de boot erg scheef hing door haar lange mast. Toen is het een eenpansmaaltijd geworden." Hij woonde in Kampen op zijn boot, toen een van de bedrijven die hij samen met zijn zakenpartner had, enorm verlies draaide. "Dat was Capabel in Amsterdam. Ik heb toen mijn huis 'opgepakt', ben naar Amsterdam gevaren om er inderdaad dagelijks bovenop te kunnen zitten. Ik heb mijn boot, mijn 'huis' voor anker gelegd, en ben elke dag met een bootje naar de wal gevaren, tot er een steiger vrij kwam. Inmiddels woon ik alweer negen jaar op die manier in Amsterdam. Heerlijk, de boot geeft mij een gevoel van vrijheid. Ik moet elk moment weg kunnen, pas dan is de kans klein dat ik weg ga..."

Marius heeft twee kinderen, en is inmiddels opa van zes kleinkinderen. "Ik ben niet zo'n echte opa hoor, ik zie ze niet zoveel. En oppassen? Dat lijkt me doodvermoeiend." De tentoonstelling in het Stedelijk is niet zo groot dat we aan het eind van de wandeling echt vermoeid zijn. Maar toch lijkt het ons een goed idee om de museumwandeling af te sluiten op het zonnige terras van Brasserie Keyser, waar we ons gesprek voortzetten. ■